

Jamsai

調香

ยอดหญิง
เขียนเครื่องหอม

7

อวีจิวฉวา 雨久花 เขียน

เบนีนคราช แปล

มากกว่ารัก

มากกว่ารัก ยอดหญิงเวียงเหนือหอม 7

อวี๋จิวฮวา เขียน เบ็ญนาคราช แปล

《調香》

Volume 07

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 雨久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2371-6

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

136

"เงินของตระกูลเหยาเอากลับมาหมดแล้ว" มือถือกล่องไม้จันทร์แดง ที่ใส่ตัวเงินกว่าสองล้านตำลึงเอาไว้ เสียงพูดของขุนมือไวก็สิ้นเครื่องด้วยความตื่นเต้น เขาวางกล่องไม้ลงบนโต๊ะตรงหน้าหลี่จวินด้วยมือที่สั่นเทา "ครั้งนี้โชคดียิ่งที่ได้แผนเด็ดของคุณชายหลี ข้าโตมาถึงเพียงนี้แต่เป็นครั้งแรกที่เห็นเงินมากมายอย่างนี้"

"ตระกูลเหยาให้เงินสดจริงหรือ" หลี่จวินรู้สึกตกใจจากการคำนวณของเขา คำล่ำลือของตระกูลเหยาควรจะหมดแล้ว แผนนี้เขาก็ไม่คิดว่าจะไปเยี่ยจะได้รับเงินสด เขาหวังจะให้ตระกูลเหยาทำสัญญาเขียนใบค้ำหน้่มาก่อน รอให้ราคาจันทร์หอมกลับมาสู่สภาพเดิมค่อยให้ขุนมือไวเอาใบค้ำหน้ไปรับเงินจากร้านเหยาจี้มา

คิดไม่ถึงว่าตระกูลเหยากลับให้เงินสด

ปากพูดถาม หลี่จวินก็เปิดกล่องไม้จันทร์แดง เอาตัวเงินออกมาดู

อย่างละเอียดทีละใบ

ตนเองที่เป็นเพียงช่างซ่อมไม่เคยเห็นตัวเงินมากมายเช่นนี้มาก่อน แต่หลี่จวินซึ่งเป็นถึงบุตรชายคนโตของตระกูลดังก็ไม่เคยเห็นของเช่นนี้เหมือนกันหรือ เห็นหลี่จวินทำเหมือนไม่เคยเห็นตัวเงินและพลิกเปิดดูทีละใบไม่จบสิ้นแล้ว ชุนมือไวก็แอบรู้สึกประหลาดใจ

หากไม่รู้มาก่อนว่าหลี่จวินเป็นคนทำอะไรอย่างเปิดเผย ชุนมือไวยังสงสัยว่าเขาคิดจะซุกเงินเหล่านี้ไว้เองแล้ว

"อีกครู่ท่านลุงเอาตัวเงินเหล่านี้ไปที่ร้านเต๋อเซ่งซางสาขาย่อยเถอะ ให้เขาทรงตรวจสอบดูว่าตัวเงินเหล่านี้ใช่ออกมาจากตระกูลหลิวหรือไม่" เวลาผ่านไปนานหลี่จวินจึงเอาตัวเงินเก็บเข้ากล่องทีละใบ ปิดฝาแล้วยื่นให้ชุนมือไว

เขาทรงเป็นหลวงรู้ใหญ่ร้านเต๋อเซ่งซางสาขาย่อยในเมืองซัวหยาง เดิมทีชุนมือไวมิชาติกำเนิดเป็นช่าง ด้วยชาติกำเนิดของหลี่จวินนั้นไม่จำเป็นต้องมาคลุกคลีด้วยก็ได้ แต่เพราะมู่ห้วนชวนับถือชุนมือไวราวบิดาในไส้ เขาจึงเรียกชุนมือไວว่าท่านลุงตามนางไปด้วยรวมถึงหลี่เหล่าอันอีกคน เขาจึงเคารพพวกเขาเป็นพิเศษ

"คุณชายใหญ่เรียกข้าเช่นนี้เท่ากับเป็นการฆ่าข้าแล้ว" ถึงตอนนี้ชุนมือไวยังไม่ชินกับการที่หลี่จวินซึ่งเป็นเสมือนเทพมานับถือเขาอย่างนี้ชายออกสวามค่อผู้ย่อมรู้สึกหน้าเสียว เขาถูมือทั้งสอง มองหลี่จวินอย่างเคอะเขิน "คุณชายใหญ่เรียกชื่อข้าก็พอ"

หลี่จวินยิ้มบางๆ "ท่านเป็นท่านลุงของอาชิวก็เหมือนเป็นท่านลุงของข้า" น้ำเสียงนุ่มนวลและเป็นมิตร ทำให้ชุนมือไวอบอุ่นใจ แอบคิดว่า

ด้วยชาติกำเนิดของเขา สามารถทำดีต่อทุกคนที่อยู่ข้างกายอาชีวเช่นนี้ แสดงว่าเขาเก็บอาชีวมาใส่ใจจริงๆ อาชีวได้รับการทะนุถนอมจากเขา อย่างจริงใจเช่นนี้ก็คุ้มค่าแล้ว แต่น่าเสียดาย...เขาแอบถอนใจ อาชีวเป็นช่าง ไม่สามารถแต่งงานกับเขาได้

ได้ยินมาว่าหลี่จวินเคยพูดเรื่องแต่งงานกับมู่หวนชิวไม่ใช่เพียง ครั้งเดียว แต่มู่หวนชิวก็ไม่ได้ตอบตกลง

ซุนมีโอวไม่เข้าใจว่าหลี่จวินที่มีความเพียบพร้อมเช่นนี้ โฉมมู่หวนชิว ถึงต้องปฏิเสธด้วย ในใจเขาเหตุผลเดียวที่มีก็คือฐานะความเป็นช่าง ของมู่หวนชิวไม่เหมาะจะเป็นภรรยาเอกของหลี่จวิน ดังนั้นจึงไม่ยอม ตอบตกลง ในใจเขาด้วยความสามารถของมู่หวนชิวและสภาพการเงิน ตอนนี้อย่างนี้ นางไม่จำเป็นต้องแต่งเป็นอนุภรรยาของคนอื่นเลย

ด้วยเหตุนี้ถึงแม้ใจจะเห็นความดีในตัวหลี่จวินเพียงใด แต่ซุนมีโอว กับแม่สาวจื่อและซานนี่เออร์ก็ล้วนไม่มีใครคิดว่าหลี่จวินจะเป็นที่พึงพิง สุดท้ายของมู่หวนชิว

ในใจถอนหายใจไม่หยุด ซุนมีโอวเลื่อนสายตาไปบนกล่องไม้ จันทน์แดง ปากก็ถามอย่างสงสัย "คุณชายหลี่สงสัยว่าเงินนี้เหยาซื้อชิง จะยืมมาจากตระกูลหลิวหรือ"

"แค่สินค้าของพวกเราสองชุดก็ทำให้ตระกูลเหยาสูญเงินไป เกือบสามล้านห้าแสนตำลึง ข้าลองคำนวณคร่าวๆ รวมกับเงินเหล่านี้ จันทน์หอมที่ตระกูลเหยาตนเองไว้อย่างน้อยต้องใช้เงินมากถึงแปดเก้า ล้านหรืออาจได้ถึงสิบล้านตำลึง" หลี่จวินอารมณ์ดีอย่างมาก เขามอง ซุนมีโอวด้วยรอยยิ้ม "ตามที่ท่านลุงรู้จักตระกูลเหยามา เขามีเงินมากมาย

อย่างนี้เขียวหรือ"

"ไม่มี" ขุนมือไวส่ายหน้าตามสัญชาตญาณ คิดอย่างจริงจัง ก่อนที่เขาจะส่ายหน้าอย่างแรง "ไม่มีแน่นอน ช่วงเวลาที่ราคาจันทน์หอมพุ่งขึ้นสูง พวกเราได้คำนวณเงินแทนตระกูลเหยาแล้ว ททรัพย์สินและกิจกรรมทั้งหมดของตระกูลเหยา รวมแปลงวัตถุดิบที่ขานเมืองเหล่านั้รวมกันแล้ว ก็แค่สองสามล้านตำลึง" เสียงพูดชะงักไปทันใด "ถ้าอย่างนั้นเขาเอาเงินมากมายมาจากที่ใด"

"ตระกูลเหยาเป็นตระกูลใหญ่ของที่นี่ จันทน์หอมที่เขาจับซื้อ ก่อนหน้านั้ล้วนติดค้างเงินเอาไว้ นั้คิดว่าจะจ่ายเงินในเดือนสี่ปีหน้า..." หลี่จวินเคาะหน้านั้เบาๆ บนโต๊ะ "มีจวนว่าการเจ้าเมืองรับรอง วันที่ห้าเดือนหนึ่งนั้ตระกูลเหยาใช้แปลงวัตถุดิบหนึ่งร้อยจิ่งทางขานเมืองด้านใต้ของชั้วหยางไปค้าประกันยืมเงินร้านแลกเงินไท่เหอสองล้านตำลึง วันที่สิบสามเดือนหนึ่งยังให้เต้าเจียนรับรอง เขาใช้แปลงวัตถุดิบอีกแปลงมาค้าประกัน ยืมเงินจากร้านแลกเงินหงตำหนึ่งล้านตำลึง ครั้งก่อนเงินที่ให้เราหนึ่งล้านห้าแสนตำลึงก็ออกมาจกตระกูลหลิว เดิมข้าคิดว่าหลิวอู่ต่อจิ่งจอกเผ่าตัวนั้น้อย่างไรเสียก็สามารถเอาเงินออกมาได้เพียงสองล้านตำลึง ไม่คิดว่าเขากลับเอาเงินออกมาได้อีกหนึ่งล้านตำลึง..." เขาชี้ไปที่กล่องไม้จันทน์แดง "ในนั้มีแปดแสนเป็นตั่วเงินของร้านแลกเงินอันตำ ตระกูลหลิวไม่เคยใช้ตั่วเงินจากที่นั้น ข้าสงสัยว่านอกจากตระกูลหลิวแล้วยังมีคนอื่นที่ร่วมมืออยู่เบื้องหลังการแย่งชิงจันทน์หอมครั้งนี้อีก!"

ยังคิดก็ยิ่งสนุกเสียแล้ว

คิดถึงตระกูลหลังสูญเงินไปสามล้านตำลึง แม้จะไม่ทำให้ล้มสลาย
ในทันที แต่ก็สะท้อนไปถึงรากฐานแน่นอน น้ำเสียงหลังจวินที่พูดดูโดดเด่น
เป็นพิเศษ

ซุนมือไวดวงตาเบิกโต

"เรื่องเหล่านี้คุณชายหลังรู้มาได้ยังไง" แม้แต่เขาที่เป็นคนในพื้นที่
ยังไม่รู้เรื่องเลย ปากก็พิมพ์คำถาม ซุนมือไวพูดกับตนเองซ้ำอีกครั้ง "มีนำเล่า
คุณชายหลังถึงมือแล้วถูกเป้าทุกครั้ง ที่แท้เป็นเพราะท่านสืบเบื้องลึกของ
อีกฝ่ายอย่างชัดแจ้งแล้ว"

โบราณว่าไว้ รู้เรารู้เขารบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง

ไม่ต้องพูดว่าหลังจวินเจ้าเล่ห์และวางแผนดี แค่เรื่องที่เขายู่ไกลถึง
เมืองต้าเยี่ยก็ยังรู้ความเคลื่อนไหวของตระกูลเหยาอย่างชัดเจนอย่างนี้
เกรงว่าแม้แต่คนทั่วไปก็ไม่อาจเทียบได้ ใครก็ตามที่มาต่อกรกับตระกูลหลี่
หากไม่ล้มก็แปลกแล้ว!

คิดถึงเรื่องเหล่านี้แล้ว ซุนมือไวก็ปวดเหงื่อ แอบพูดในใจว่า...
โชคดีที่เรามีความรักลึกซึ้งต่ออาชิว ไม่เช่นนั้นหากเขาโรงกूपไปเหยียบไป
แข่งขันกับตระกูลหลี่ พวกข้าจะตายวันใดหรือตายอย่างไรก็ยังไม่รู้เลย

มองดูท่าทางเหม่อลอยของซุนมือไวแล้ว หลังจวินก็พูดด้วยรอยยิ้ม
"ท่านลุงรีบไปเถอะ จำไว้ว่าให้สำนักคุ้มภัยหงหยวนส่งคนคุ้มกันมาเพิ่ม
ที่นี่อีก และให้คุ้มกันท่านลุงไม่ให้ห่างกาย" หากเหยาซื่อซิงรู้ว่าเขาถูก
ซุนมือไวกับตนเองร่วมมือวางแผนจัดการ พุดอยากว่าเขาจะไม่เป็นบ้า
คิดใจร้อนกระทั่งมาขอตายพร้อมกับซุนมือไวก็ได้

คิดถึงเรื่องเหล่านี้ได้ในทันที ซุนมือไวจึงพยักหน้าอย่างตื่นต้น

"ขอบคุณคุณชายหลี่ที่คิดอย่างรอบคอบ" ปากพูดไป เขาก็เดินเข้ามาถือกล่องไม้จันทร์แดงเอาไว้ "ข้าจะไปร้านเต๋อชิงซางสาขาย่อยเดี๋ยวนี้..." เดินไปสองก้าวเขาก็หมุนตัวกลับมา "เอาแต่ดีใจ ข้าลืมไปเลย นายท่านมีจดหมายมาให้รับเงินจากตระกูลเหยาแล้วคืนให้ท่านก่อนหนึ่งล้านหนึ่งแสนตำลึง หนึ่งล้านเป็นต้นทุน หนึ่งแสนเป็นดอกเบี้ย"

อาชีวนี่คำนวณกับข้าอย่างชัดเจนเสียจริง

ได้ฟังคำพูดนี้แล้วหลี่จวินก็ขมวดคิ้ว เขาโบกมือให้ซุนมือไว "ไม่รีบร้อน เงินเหล่านี้ท่านลุงเก็บไว้ก่อนเถอะ รอไว้ใช้ซื้อร้านเหยาจี้ดีกว่า"

"ซื้อร้านเหยาจี้?" ซุนมือไวตกใจมาก เขามองหลี่จวินอย่างไม่เชื่อหู "คุณชายใหญ่ไม่ต้องการร้านเหยาจี้หรือ"

สามารถฉวยโอกาสหาเงินได้เกือบสองล้านตำลึง เขาก็พอใจแทนมู่หวนซิวแล้ว แต่ไม่เคยกล้าคิดว่าหลังจากตระกูลเหยาล้มแล้ว โรงชุบไปเหยียวยังสามารถแบ่งผลประโยชน์ได้อีกเล็กน้อย

ไม่ใช่แบ่งเล็กน้อย แต่เป็นการกลืนทั้งหมด!

"อิงอ๋องกับตระกูลหลี่จ้งจ้งตระกูลหลี่อยู่ ทรัพย์สินของตระกูลหลี่จะแบ่งกระจายง่าย ๆ ไม่ได้..." หลี่จวินพูดจาคลุมเครือ "ช่วงเวลานี้ท่านลุงก็ให้ทุกคนในโรงชุบไปเหยียเตรียมพร้อม รอรับซื้อร้านเหยาจี้เถอะ"

หากไม่มีจันทร์หอมที่มู่หวนซิวเสียนกลืนออกมา ตอนนี้ก็ยังไม่รู้ว่าตระกูลหลี่จะร้องให้อยู่ที่ใดเลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าจะล้มร้านเหยาจี้ได้ ผลงานนี้ย่อมต้องเป็นของนางทั้งหมด หากเป็นไปได้ เขหวังว่าจะเอาทุกสิ่งทั้งดงาม ทุกสิ่งที่นางชอบบนโลกใบนี้มาได้ เขพร้อมจะชิงทุกอย่างกลับมามอบให้นาง ขอเพียงได้เห็นรอยยิ้มเบิกบานใจของนางทุกวันก็พอ

ตระกูลหลี่ไม่กล้าแบ่งกระจายทรัพย์สินง่าย ๆ หรือ
 ชุนมื่อไวกะพริบตา เช่นนั้นเพราะอะไรหลี่จวินจึงยังให้นายท่าน
 ของเขายืมเงินหนึ่งล้านตำลึงมาซื้อบ้านเครื่องหอมไปจู้โดยไม่ลังเลอีก

ต่อให้เงี้ยงโด ชุนมื่อไวก็เข้าใจว่าหลี่จวินทำเพื่อถอยให้โรงฉูไป
 ไปเยี่ยม ขายสูงวัยน้ำตาคลอโดยไม่รู้ตัว คุณชายใหญ่ตระกูลหลี่...คุณชาย
 ใหญ่ตระกูลหลี่...เกิดทูนนายท่านจนลอยขึ้นฟ้าแล้วจริงๆ...

คิดถึงว่าเพราะข้อจำกัดทางชาติกำเนิด มู่หวันชิวจึงไม่ยอมตอบตกลง
 แต่งกับเขา ชุนมื่อไวก็เกิดความเสียใจอย่างไรสาเหตุ แอบคิดในใจว่า
 คุณชายใหญ่ตระกูลหลี่ก็นับว่าเป็นชายหนุ่มที่มีความมุ่งมั่น นายท่านได้
 ความรักจากเขาเช่นนี้ แม้จะเป็นเพียงอนุภรรยาที่คุ้มค่า วันใดมีโอกาสได้
 เจอนายท่าน ข้าต้องเกลี้ยกล่อมนางสักหน่อย

นับจากอดีตการแต่งงานล้วนเป็นคำสั่งพ่อแม่คำของแม่สื่อ จะ
 มีคำว่าความรักได้อย่างไร มู่หวันชิวโชคดีเพียงใดที่ได้พบหลี่จวินคนที่รัก
 นางเข้ากระดูกเช่นนี้ ชุนมื่อไวเชื่อว่าหากพลาดโอกาสนี้ไปแล้ว นางจะ
 ต้องเสียใจไปชั่วชีวิตแน่นอน

แม้ว่าร้านหลี่จี้จะมีสาขาย่อยในเมืองซัวหยาง แต่หลี่จวินยังชอบที่
 จะอยู่ในโรงฉูไปเยี่ยม ทุกวันเมื่อจัดการงานในสาขาย่อยเสร็จแล้ว เขาก็
 จะมาโรงฉูไปเยี่ยม ฟังชุนมื่อไวและครอบครัวลั่วจื่อเส้าเรื่องตอนที่มู่หวันชิว
 ยังอยู่ที่เมืองซัวหยาง ถึงตอนกลางคืนก็นอนในห้องที่มู่หวันชิวเคยนอน

ภายหลังเมื่อมีเงินแล้วพวกเขาก็ทำตามความต้องการของมู่หวันชิว
 ห้องของทุกคนล้วนซ่อมแซมและตกแต่งใหม่ เครื่องเรือนก็เปลี่ยนใหม่
 หมด มีเพียงห้องของมู่หวันชิวห้องเดียวที่ไม่ได้แตะต้อง การจัดแต่งยังคง

เหมือนกับตอนที่นางจากไป แม่สาวจื่อเพียงแค่ว่าให้คนไปเก็บกวาดทุกวันนี้เท่านั้น

นี่เป็นสิ่งที่ผู้หญิงตัวทึงไว้เป็นที่ระลึกให้กับชีวิตของตนเองในช่วงนั้น ตอนนั้นพวกเขาไม่มีเงิน ผ้าห่มของผู้หญิงตัวทึงก็ได้แม่สาวจื่อเอาผ้าห่มเก่าๆ ไปซักมาให้ บนนั้นมีส่วนปะมากมาย ทั้งแข็งและหนัก จะเป็นสิ่งที่ลูกหลานตระกูลตั้งที่คาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิดอย่างหลังจวินเคยใช้ได้อย่างไร

แม่สาวจื่อรู้สึกไม่ดีจึงให้คนไปซื้อผ้าห่มผ้าใหม่เย็บสามชั้นมาหนึ่งผืน ทุ้งนุ่มและอบอุ่น แต่กลับถูกหลังจวินปฏิเสธ เขาเคยอยู่ในคุกมาแล้วนับประสาอะไรกับเสื้อผ้าเหล่านี้

เขาอยากจะสัมผัสกับชีวิตที่ผู้หญิงตัวทึงเคยอยู่ แม้ว่าหลังจากซื้อโรงธูไปเหยียไปแล้วชีวิตผู้หญิงตัวทึงจะดีขึ้น แต่ภายในห้องว่างเปล่าเรียบง่ายนี้ก็ยังคงเห็นได้ถึงเงาของความยากลำบากที่นางเคยได้รับมา

นางเคยลำบากอย่างนั้นมาก่อน

ลมเหนือโซยมา ค่ำคืนยาวนาน ภายใต้แสงตะเกียงโดดเดี่ยวสลายตาของหลังจวินเลื่อนไปยังซวดโหลที่ถูกสาวจื่อเรียงอย่างเป็นระเบียบอยู่บนพื้น เขายื่นมือไปหยิบขึ้นมาแล้ววางลง

โหลกระเบื้องเคลือบเหล่านี้แต่ละใบนั้นทุ้งเรียบง่ายและน่าเกลียดเทียบกับซวดแก้วประดับเหล่านี้ในห้องปรุงเครื่องหอมของนางที่ตาเหยียแล้ว สิ่งเหล่านี้สามารถให้ค่าที่น่าเกลียดจนดูไม่ได้มาบรรยายได้เลย

แต่ว่าสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่นางเคยสะสมเงินทุกอี่ปะเพื่อเก็บรวบรวม ได้ยินแม่สาวจื่อเล่าว่านางในตอนนั้นเป็นคนเก็บของเหลือที่มีชื่อ

บนถนนหน้าโรงรถปหลินจี ตลาดเครื่องหอมทุกที่พอขายแล้วนางก็จะไป
เก็บวัตตฤติบและโหลกระเบื้องเคลือบที่ถูกคนทิ้งไว้หรือล้มไว้ใกล้มากของหนึ่ง
ถูกคนกลกอกตาขาวใส่และเหยียดหยาม แต่นางยังคงลุ่มหลงไม่คลาย

วันคืนนับไม่ถ้วนนางก็เหมือนเขาในตอนนี้อยู่ในห้องอย่างโดดเดี่ยว
ตามลำพัง แยกและจดจำวัตตฤติบทุกชนิดอย่างซ้นแซ้ง ผีกแยกแยะกลิ่น
ทุกชนิด

คนชั่วหยางฉ้วนเคยอิจฉาที่ไม่ถึงหนึ่งปีนางก็สามารถเปลี่ยนจาก
คนโง่เรื่องการปรุงเครื่องหอมที่ดมไม่เป็นแม้แต่กลิ่นเดียว กระโดดขึ้นมา
เป็นอาจารย์ปรุงเครื่องหอม ขึ้นมาแทนที่อาจารย์หลิวที่มีชื่อเสียงอยู่บน
ถนนสายนั้น แต่ใครจะรู้ว่านางเคยผ่านความลำบากและเสียหายนะหือ
เช่นนี้มาก่อน

ตอนนั้นทุกคนล้วนมองว่านางยืนอยู่ในจุดรุ่งเรืองอย่างสง่างาม อิจฉา
ความเป็นสุดยอดอัจฉริยะของนาง แต่จะมีใครรู้ว่าเบื้องหลังนั้นอัจฉริยะ
ผู้นี้ต้องทนกับสิ่งที่ทุกคนอาจทนไม่ได้มากมายเท่าใด

นางคนเดียวเดินผ่านค้ำคืนเงียบเหงาเหล่านี้มานานเท่าใดกัน

ลูบโหลกระเบื้องที่ทั้งเรียบง่ายและน่าเกลียดแต่กลับสร้างอย่าง
สะอาด แต่ละใบติดแผ่นป้ายไว้อย่างเรียบร้อยและเขียนชื่อวัตตฤติบเอาไว้
อย่างงดงาม คิดถึงสิ่งที่แม่สาวจื่อพูดว่านางในยามนั้นสวมเสื้อกั๊กตัวเดียว
หำหกเดือน ร้อนจนเหงื่อท่วม เพราะเสื้อหน้าร้อนยังอยู่ที่โรงจำนำ ยังไม่มี
เงินไปไถ่คืนมาได้ เพียงแค่นี้ก็ถึง ความรู้สึกรักทะนุถนอมราวกับดอกไม้
ถูกบีบจนสลายก็พุ่งเข้ามาในหัวใจ ดวงตาเย็นชาของหลิวฉวนมีน้ำรินขึ้นมา

...ร่างบอบบางอย่างนั้นจะทนรับการกดทับของผ้าห่มที่ทั้งหนาและ

แข็งเช่นนี้ได้อย่างไร หลีจวินนอนนิ่งเสียบอยู่บนเตียงดิน บนร่างเขามีผ้าห่มที่ทั้งหนาและแข็งทาบทับจนรู้สึกหายใจไม่ออก เขาถอนหายใจเอื่อย แม้เครื่องนอนจะไม่สบายเพียงใด แต่เมื่อคิดว่าผ้าห่มนี้ผูกพันชีวิตเคยห่มมาก่อน หลีจวินก็รู้สึกพอใจเป็นอย่างมาก

วันเวลาที่ยากลำบากของนางเขากลับไม่เคยได้อยู่ร่วมทุกข์กับนาง แต่ตอนนี้เขาได้ลิ้มรสความขมขื่นแต่หวานชื่นนั้นแล้ว

ตรงหน้าปรากฏภาพดวงตาลึกล้ำคู่นั้นและใบหน้าใฝ่ซื่อน่ารัก แล้วความรู้สึกก็เปี่ยมล้นอยู่ในใจ ทันใดนั้นก็คิดถึงจุมพิตร้อนแรงที่เกิดโดยไม่คาดคิดก่อนที่จะมาที่นี่ วันนั้นเขาสับสน ลุ่มหลงจนยากจะหักห้ามใจได้ ในตอนนั้นเขาไม่ทันสังเกต แต่เมื่อย้อนคิดดู จุมพิตนั้นมีใช่เพียงเขาที่ครอบครองอยู่ฝ่ายเดียว ทว่านางก็ตอบสนองเขาด้วย และนางก็สับสนลุ่มหลงเช่นเดียวกับเขา คิดถึง ใบหน้าแดงเรื่อราวดอกท้อเดือนสามนั้นแล้ว มุมปากหลีจวินก็ยกโคงมีรอยยิ้มออกมาในทันที

ในใจของนางมีความชอบเขาบ้างแล้ว เพียงแต่ตัวนางเองอาจจะยังมองไม่เห็น แต่เขาไม่กลัวหรอก เขามีความอดทนพอที่จะรอนางได้

สิบวันผ่านไปแล้ว เหยาจิ่นที่แต่งตัวอย่างงดงามในทุกวันกำลังรอให้หลีจวินมาหาที่บ้าน จากที่เคยขบกรามอย่างโมโหกลายเป็นแผ่วรอ

ขอเพียงเขายอมมาขอร้องถึงที่บ้าน นางจะไม่ให้เขาคุกเข่าก็ได้ ขอเพียงเขายอมขอโทษนางต่อหน้าคนอื่นและสัญญาว่าจะยกนางขึ้นเป็นภรรยาเขาก็พอ

ความเกลียดนับพัน ความแค้นนับหมื่น ทั้งหมดล้วนมีต้นเหตุมา

จากความรักในใจที่ตัดไม่ขาด

ทุกสิ่งที่นางทำ เพียงเพราะอยากให้เขาเป็นเหมือนชายอื่นที่วนอยู่รอบตัวนาง พุดถึงที่สุดแล้วนางก็ยังปรารถนาจะได้เป็นภรรยาเอกของเขา แต่ว่านับจากวันนั้นที่ถูกกันไม่ให้พบ หลีจวินก็ไม่มาที่ร้านเหย้าอีกเลย

สิ่งนี้ทำให้ความมั่นใจของเหย้าซื่อซิงหวั่นไหวไปเช่นกัน เขาเริ่มไม่สบายใจขึ้นมาทีละนิดจึงสั่งเหย้าฟูว่า "ส่งคนไปสืบข่าวความเคลื่อนไหวที่ร้านหลีจี้สาขาย่อย"

คนที่ถูกส่งไปกลับมารวดเร็ว "คุณชายใหญ่ตระกูลหลีกลับเมืองต้าเยี่ยไปเมื่อสามวันก่อนแล้วขอรับ แม้แต่หลีเฮ่อก็ถูกพาตัวไปด้วย ร้านหลีจี้สาขาย่อยให้เขี่ยหย่งดูแลชั่วคราว ป้ายรับซื้อจันทน์หอมหน้าประตูก็ปิดลงมาแล้ว"

เหย้าซื่อซิงหน้าขาวซีด เขามองเหย้าฟูอย่างไม่เข้าใจ "หลีจวินกลับต้าเยี่ยแล้วหรือ เขาไม่รับซื้อจันทน์หอมแล้ว? นี่เขาคิดจะทำอะไรกันแน่"

เหย้าฟูส่ายหน้า "ข่าวส่งคนไปสืบข่าวที่ต้าเยี่ยแล้ว นายท่านจะรออีกสักนิดหรือไม่"

การรอครั้งนี้ต้องรอนานถึงหนึ่งเดือน

หิมะบนเขาละลายแล้ว ดอกท้อบนต้นเป้งบาน คนที่เก็บตัวมาตลอดฤดูหนาวเริ่มโผล่ออกมารวกับหน่อไม้สด การเริ่มต้นปีที่ดีอยู่ที่ฤดูใบไม้ผลิ ผู้คนที่มีความสุขเริ่มอุ่นว้ายอยู่กับการทำการเกษตร ทั่วพื้นที่เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา

แต่ภายในโถงตระกูลเหย้ากลับมีไอแห่งความตายปกคลุม

"...อะไรนะ!" ได้ยินรายงานจากสายลับที่กลับมาจากต้าเยี่ยแล้ว เหยาชื่อซิงก็หน้าถอดสี "ตระกูลหลี่ไม่ได้รับคนงานเพิ่ม แล้วก็ไม่ได้เพิ่มเครื่องมืออะไรเลยหรือ" สองเดือนหากจะทำรูปให้พระเจ้าสิบล้านดอก ออกมาให้ทันได้นั้นต่อให้ร้านหลี่จี้จะใหญ่โตเพียงใดก็ต้องเพิ่มคนงาน และเพิ่มเครื่องมือบ้าง แล้วก็ต้องทำงานกันหามรุ่งหามค่ำ แต่ตอนนี้กลับไม่เพิ่มอะไรเลย เหยาชื่อซิงรู้สึกท้อว่าสมองของเขาไม่ทำงาน เขามองเหยาฟูอย่างงุนงง "...ตระกูลหลี่คิดจะทำอะไรกันแน่"

"คิดจะขัดพระราชโองการ...คิดจะเป็นปลาตายตาข่ายขาดพร้อม กับพวกเราเป็นแน่" เหยาฟูเสียดสีสั้นเครือ เขาถนัดคำพูดไม่ถูกแล้ว

"แพ้โดยมิสู้ นี่ไม่ใช่นิสัยของหลี่จี้วิน..." เหยาชื่อซิงสายหน้าอย่าง ไม่วางใจ "เขาคิดจะบีบให้ข้าลดราคาสินะ!" ในดวงตาที่ลั่นหวังยังคง เปล่งแสงแห่งความหวังอยู่เลื่อนราง

ตระกูลหลี่ไม่มีทางไม่ทำสินค้าออกมา เขาไม่เชื่อว่าจันท์หอม ราคาสูงเทียมฟ้านี้จะถูกโยนใส่มือเขาเหยาชื่อซิงและต้องเฝ้าคัดล้างของ ตระกูลเหยาไป ผ้าเหลืองอักษรดำบนพระราชโองการเขียนไว้อย่างชัดเจน แล้วว่าให้ตระกูลหลี่ส่งมอบรูปให้พระเจ้าสิบล้านดอกภายในสองเดือน ตระกูลหลี่จะไม่ต้องการจันท์หอมได้อย่างไร!

อีกหนึ่งเดือนก็จะถึงกำหนดส่งมอบสินค้าแล้ว ถึงแม้จะซื้อ จันท์หอมได้ในตอนนี้ แต่ด้วยระยะทางไกลไปเมืองต้าเยี่ยรวมกับเวลา ที่ต้องเร่งทำรูปออกมา ตระกูลหลี่ไม่มีทางส่งมอบสินค้าได้ทันเวลาแน่

เห็นได้ชัดว่าตระกูลหลี่ล้มเลิกการซื้อจันท์หอมไปแล้ว!

เหยาฟูมีความรู้สึกขึ้นมาเรื่อยๆ ว่าอำนาจของตระกูลเหยาได้หายไป

อิงอ่องสูงสิ้นอำนาจ รัชทายาทกำลังฟื้นคืน
กระนั้นฟ้าหลังฝนก็ยังไม่สดใส เมื่อความลับในอดีตกำลังจะถูกเปิดเผย

เส้นทางอันเป็นที่รักถูกจับกุมขังข้อหาถูกลาวนทางต้องโทษแล้ว
หัวใจหลิวฉินก็ไม่เคยสงบเลยแม้แต่ชั่วขณะเดียว
เขายืนดีทุกมทุกทุกอย่างไม่ว่าจะติดสินบนเจ้าเมือง
หรือยกหน่วยงาทั้งหมดมาถ่วงครองปูหลานชั่วที่อยู่ในคุก
ด้วยเขารู้... อิงอ่องไปมีทางปล่อยปูหลานชั่ว
ที่เป็นหนามยอกอกให้มีชีวิตรอดไปแน่

แต่ตราบนิดที่มายังยืนกรานปฏิเสธก็ไม่มีใครทำอะไรนางได้
เว้นเสียแต่ว่าในอดีตจะเคยมีภาพวาดของนางเก็บเอาไว้ในวัง
การุณนันทน์ถูกเปิดเผยเมื่อใด ชีวิตของปูหลานชั่ว
ก็จะต้องถูกขายเป็นนางโลมขุนนางทันที!

Jamsai Customer Care

ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

ปกกาวรัก

ISBN 978-616-06-2371-6

9

786160 623716

ราคา 349 บาท